

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121405694
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2022:6121405694.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobkyne E. C., nar. XX. X. XXXX, bytom D. XX, F., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., IČO : 50120000, so sídlom Radlinského 1735/29, Dolný Kubín proti žalovanému A. G., nar. X. X. XXXX, bytom L. XXX, zastúpeného JUDr. Pavlom Novotným, advokátom, so sídlom A. Sládkoviča 1801/4, Dolný Kubín, o zaplatenie 8.348,50 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.348,50 eur za obdobie od 1. 1. 2019 do 1. 1. 2021.

II. Vo zvyšnom rozsahu žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaný m á voči žalobkyni n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou na Okresný súd Banská Bystrica 15. 6. 2021, a následne postúpenou na tunajší súd 28. 9. 2021 (č.l. 7 a nasl. spisu) sa žalobkyňa domáhala rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 8.348,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.348,50 eur od 1. 1. 2019 do zaplatenia. Tento žalobný návrh odôvodnila tým, že požičala žalovanému sumu 16.697 eur s tým, že žalovaný jej túto sumu vráti najneskôr do konca roku 2018, t.j. do 31. 12. 2018. Žalovaný však vrátil žalobkyni iba polovicu tejto sumy vo výške 8.348,50 eur, a to v mesiaci január 2021. Zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 8.348,50 eur doposiaľ nevrátil a to napriek tomu, že sa k tomu zaviazal.

2. Vo vyjadrení k žalobe (odpore voči platobnému rozkazu - č.l. 29 a nasl. spisu) žalovaný uviedol, že v žalobe je celý rad nepresných a neúplných údajov. V prvom rade poukázal na to, že žalobkyňa síce požičala sumu 16.697 eur, avšak túto požičala nielen jemu, ale aj jeho bývalej manželke, a to za trvania ich manželstva, ktoré bolo neskôr právoplatne rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu z 25. 11. 2015 sp. zn. : 4C/359/2015, a to postupne v rokoch 2004 a 2006. Vzhľadom na to, že žalobkyňa je jeho sestra, vrátil jej polovicu z požičanej sumy (8.348,50 eur), a to aj napriek tomu, že jej nárok už bol premlčaný. Žalobou však požaduje od neho aj druhú časť pôžičky, hoci by ju správne mala požadovať od jeho bývalej manželky (O. G..) Vo vzťahu k tejto časti pôžičky preto žalovaný vzniesol námietku premlčania. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

3. V replike (č.l. 38 a nasl. spisu) žalobkyňa poprela skutkové tvrdenie žalovaného, že suma 16.697 eur bola pôžička aj pre jeho manželku, pretože túto sumu poslala na účet žalovaného a komunikovala výlučne s ním. Žalobkyňa taktiež nesúhlasila s názorom, že jej nárok je premlčaný, pretože pôžička bola poskytnutá žalovanému na určitú dobu, a to do času, kým žalobkyňa nezačne realizovať prestavbu rodičovského domu, najneskôr však do roku 2020. Žalobkyňa začala realizovať prestavbu rodičovského

domu v roku 2020, a keďže žalovaný dobrovoľne v určenej lehote nevrátil celú pôžičku, vyzvala ho na vrátenie dlžnej sumy. Žalobkyňa chcela vec riešiť dohodou a aby sa jej nárok nepremičal navrhla žalovanému vo februári 2021, aby uznal dlh voči nej vo výške 8.348,50 eur. Žalovaný však odmietol podpísať toto uznanie. Žalovaný si je vedomý povinnosti zaplatiť celý dlh a vyhlásil to aj v čestnom prehlásení o zapožičaní dlžnej sumy z 28. 2. 2018, kde výslovne uviedol, že na seba berie zodpovednosť vrátiť požičané finančné prostriedky. Vyhlásenie žalovaného, že ich bude môcť vrátiť len, keď ich bude mať je právne bezvýznamné, nakoľko žalovaný má viacero nehnuteľností, ktoré majú vyššiu hodnotu ako suma, ktorú dlhuje žalobkyňi. Pravdivosti tvrdenia, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o pôžičke na dobu určitú nasvedčuje aj to, že koncom roku 2020 žalobkyňa začala s prestavbou rodičovského domu a žalovaný začiatkom roku 2021 zaplatil pôžičku (aj keď len z časti.) Na záver žalobkyňa upravila svoj žalobný petitív v časti uplatneného úroku z omeškania tak, že si uplatňovala nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.348,50 eur až od 1. 1. 2021 do zaplatenia.

4. V duplike z 5. 11. 2021, doručenej na tunajší súd 8. 11. 2021 (č.l. 51 a nasl. spisu) žalovaný uviedol, že zotrváva na svojom pôvodnom vyjadrení, že suma 16.697 eur, resp. 16.596,96 eur (s odkazom na ďalej uvedené odôvodnenie - pozn. súdu) bola žalobkyňou požičaná jemu a jeho bývalej manželke. Upresnil, že sa jednalo o pôžičku, ktorá pozostávala z troch postupne poskytnutých čiastok, a to zo sumy 10.000 Sk (3.319,39 eur), ktorú mu požičala 31. 3. 2003, zo sumy 250.000 Sk (8.298,48 eur), ktorú mu požičala 5. 4. 2004 a zo sumy 150.000 Sk (4.979,09 eur), ktorú mu požičala 12. 1. 2006, čiže celkovo sa jednalo o sumu 16.596,96 eur, a nie sumu 16.696,96 eur. Pri uzatváraní tejto zmluvy o pôžičke nebol dohodnutý čas vrátenia, a preto boli dlžníci (žalovaný s bývalou manželkou) povinní (podľa § 563 Občianskeho zákonníka) vrátiť pôžičku prvého dňa potom, čo ich o plnenie žalobkyňa požiadala. Nie je teda pravda, že by pôžička bola poskytnutá na dobu určitú. Je z logiky veci vylúčené, aby žalobkyňa už rokoch 2003, 2004, resp. 2006 vedela o tom, že bude najneskôr v roku 2020 prestavovať rodičovský dom. Predovšetkým však z dôkazu predloženého žalobkyňou (čestného prehlásenia žalovaného o zapožičaní dlžnej sumy z 28. 2. 2019) vyplýva, že už 24. 1. 2017 vyzvala bývalú manželku žalovaného na vrátenie dlžnej sumy. Žalovaný tiež predložil výzvu adresovanú jeho bývalej manželke z 23. 1. 2017, z ktorej podľa neho vyplýva, že žalobkyňa vyzvala bývalú manželku ako spoludlžníčku, a preto je uplatnená pohľadávka žalobkyne už premlčaná. Napriek premlčaniu však žalovaný uhradil žalobkyňi 18. 9. 2020 časť pohľadávky, ktorá na neho pripadala (sumu 8.300 eur), nakoľko žalobkyňa je jeho sestrou, ale vo zvyšku už odmieta plniť, keďže druhá časť naturálnej obligácie pridá na jeho bývalú manželku. Z uvedených dôvodov navrhol žalobu zamietnuť.

5. Vo vyjadrení z 15. 11. 2021, doručenom (z vlastnej iniciatívy žalobkyne) na tunajší súd 15. 11. 2021 (č.l. 64 a nasl. spisu) žalobkyňa reagujúc na dupliku odmietla tvrdenie žalovaného, že pri uzavretí pôžičky nebol dohodnutý čas vrátenia plnenia, a že táto pôžička bola poskytnutá žalovanému a jeho bývalej manželke. Pokiaľ ide o výzvu z 23. 1. 2017, v ktorej mala vyzývať bývalú manželku žalovaného na vrátenie sumy 11.617,86 eur, žalobkyňa vyhlásila, že túto výzvu nepísala ona, ale žalovaný, ktorý sa takto po rozvoze snažil riešiť svoje majetkové pomery. Žalobkyňa tiež dodala, že doba splatnosti pôžičky do roku 2020 bola určená ako hraničná lehota a žalovaný mohol vrátiť peniaze aj skôr. To, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k dojednaniu lehoty na splatenie pôžičky do roku 2020 preukazuje aj správanie žalovaného, ktorý 18. 9. 2020 uhradil sumu 8.300 eur, čím potvrdil, že uznáva nárok žalobkyne. Preto neobstojí jeho námietka premlčania dlhu. Prejav žalovaného v čestnom vyhlásení z 28. 2. 2018 má všetky charakteristiky uznania dlhu, pričom žalovaný sa tam vyjadril, že svoj dlh splatí, a to aj za svoju manželku, do konca roku 2018, čím uznal právo žalobkyne na zaplatenie dlžnej sumy. Trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva žalobkyne začala plynúť od 1. 1. 2019, čo vyvracia žalovaným vznesenú námietku premlčania. Preto žalobkyňa navrhla vyhovieť žalobe v celom rozsahu.

6. Na pojednávaní konanom 11. 1. 2022 žalobkyňa (v rámci relevantných vyjadrení pre rozhodnutie tejto veci) v podstate len zopakovala svoje dovtedajšie písomné vyjadrenia a vo svojej záverečnej reči (po predbežnom právnom posúdení, v ktorom bolo súdom uvedené, že neuniesla dôkazné bremeno) prišla s návrhom na vykonanie dokazovania svedkom O. G., bývalou manželkou žalovaného, ktorej výpoveďou chcela preukázať s kým bola na strane dlžníka uzatvorená zmluva o pôžičke.

7. Na pojednávaní konanom 11. 2. 2022 žalovaný (v rámci relevantných vyjadrení pre rozhodnutie tejto veci) takisto len zopakoval svoje dovtedajšie písomné vyjadrenia, pričom v záverečnej reči navrhol nevykonať žalobkyňou navrhnutý dôkaz (výsluch svedkyne, bývalej manželky žalovaného), pričom poukázal na zásadu sudcovskej koncentrácie. Odmietol však záver, že aj on neuniesol dôkazné bremeno

ohľadne lehoty splatnosti pôžičky (relevantnej z hľadiska jeho námietky premlčania), nakoľko to, že splatnosť pôžičky nebola dojednaná vyplýva (dôkazom opaku) z obsahu výzvy žalobkyne na plnenie z 23. 1. 2017, adresovanej bývalej manželke žalovaného, keďže z obsahu výzvy nevyplýva žiaden čas splatnosti.

8. Súd mal za nesporné (relevantné) skutkové tvrdenia strán sporu (pre zhodnosť skutkových tvrdení strán sporu podľa § 186 ods. 2, prvej vety CSP, resp. pre nepopretie skutkových tvrdení protistranou podľa § 151 CSP), že v rokoch 2003, 2004 a 2006 bola (postupne) uzatvorená (ústna) zmluva o pôžičke, na základe ktorej bola žalobkyňou poskytnutá v troch platbách (v roku 2003, 2004 a 2006) pôžička v úhrnej výške 16.697 eur.

9. Len na vysvetlenie v tejto súvislosti súd dodáva, že keďže strany sporu až do dupliky žalovaného opakovane zhodne uvádzali, že výška pôžičky bola v sume 16.697 eur, súd v súlade s § 186 ods. 2, druhej vety CSP už nemohol prihliadať na zmenu v tvrdeniach žalovaného o výške pôžičky, ku ktorej zmene došlo až v rámci dupliky, keď žalovaný odrazu začal tvrdiť, že výška pôžičky bola len 16.597 eur.

10. Ďalej súd považoval za nesporné (relevantné) skutkové tvrdenia (pre zhodnosť skutkových tvrdení strán podľa § 186 ods. 2, prvej vety CSP, resp. pre nepopretie protistranou podľa § 151 CSP), že žalovaný vrátil žalobkyni sumu 8.348,50 eur.

11. Uvedené nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojil ako zistený skutkový stav a nevykonával vo vzťahu k nim žiadne dokazovanie.

12. Za sporné (relevantné) skutkové tvrdenia strán bolo možné považovať tvrdenia strán týkajúce sa odpovede na otázku, s kým bola predmetná zmluva o pôžičke uzatvorená na strane dlžníka, pretože kým žalobkyňa tvrdila, že táto zmluva bola na strane dlžníka uzatvorená výlučne so žalovaným, tak žalovaný zase tvrdil, že táto zmluva bola na strane dlžníka uzatvorená so žalovaným a jeho vtedajšou manželkou (O. G..)

13. Za sporné (relevantné) skutkové tvrdenia strán bolo možné tiež považovať tie, tvrdenia strán, ktoré sa týkali času splatnosti pôžičky, teda kedy mala byť pôžička podľa ústne uzatvorenej zmluvy vrátená, pretože kým žalobkyňa najprv tvrdila, že žalovaný mal vrátiť zvyšnú časť dlžnej sumy pôžičky (vo výške 8.348,50 eur) v lehote do 31. 12. 2018, a neskôr (v replike) tvrdila, že mal pôžičku vrátiť do času, kým žalobkyňa nezačne realizovať prestavbu rodičovského domu, najneskôr však do roku 2020 (t.j. do 31. 1. 2019 - poznámka súdu), tak žalovaný zase tvrdil, že doba splatnosti (vrátenia) pôžičky nebola v ústne dohodnutej zmluve stranami vôbec určená.

14. Vo vzťahu k uvedeným (relevantným) sporným skutkovým tvrdeniam teda bolo potrebné na pojednávaní 11. 1. 2022 vykonať dokazovanie.

15. Súd na tomto pojednávaní však vykonal dokazovanie len listinným dôkazom - čestným prehlásením žalovaného o zapožičaní dlžnej sumy z 28. 2. 2018 (č.l. 13 spisu), z ktorého dospel k skutkovému zisteniu, že žalovaný písomne vyhlásil, že má zapožičané peňažné prostriedky aj s bývalou manželkou O. G., pričom tieto peňažné prostriedky si zapožičali od jeho sestry (žalobkyne.) Zapožičaná suma bola vo výške 16.697 eur, pričom k jej zapožičaniu došlo ešte za trvania manželstva s O. G.. Ďalej v tomto čestnom prehlásení upresnil, že sumu 8.348,50 eur má podľa tejto zmluvy o pôžičke vrátiť on a sumu 8.348,50 eur jeho bývalá manželka O. G.. Pre prípad, že by však bývalá manželka O. G. odmietla svoj povinný podiel zaplatiť, tak vzhľadom na to, že veriteľom je sestra žalovaného vyhlásil, že berie túto zodpovednosť na seba. Dodal však súčasne, že tieto prostriedky bude môcť vrátiť len, keď ich bude mať. Na záver dodal, že svoju dlžobu vo výške 8.348,50 eur vráti najneskôr do konca tohto roku, avšak podľa možnosti sa ju bude snažiť vrátiť čím skôr.

16. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledovných hmotnoprávných ustanovení.

17. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy pôžičky, ďalej len „OZ“) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

18. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu súd dospel k nasledovným záverom.

19. Dôkazné bremeno ku skutkovému tvrdeniu žalobkyne, že zmluva o pôžičke uzatvorená postupne v rokoch 2003, 2004 a 2006 bola na strane dlžníka uzatvorená výlučne so žalovaným zaťažovalo žalobkyňu ako stranu sporu, ktorá si v tomto konaní uplatňovala nárok (niečo žiadala priznať.) Keďže však žalovaný toto skutkové tvrdenie žalobkyne účinne poprel (podľa § 151 CSP), keď uviedol vlastnú skutkovú verziu, že zmluva o pôžičke bola na strane dlžníka uzatvorená so žalovaným a jeho vtedajšou manželkou (O. G.), nebolo potom možné mať skutkové tvrdenie žalobkyne, že zmluva o pôžičke bola na strane dlžníka uzatvorená len so žalovaným za nesporné, a preto žalobkyňu vo vzťahu k tomuto spornému skutkovému tvrdeniu zaťažovalo dôkazné bremeno. Žalovaného pritom dôkazné bremeno k jeho popierajúcemu skutkovému tvrdeniu, že zmluva o pôžičke bola na strane dlžníka uzatvorená so žalovaným a jeho bývalou manželkou (pre účely úspechu v tomto spore) nezaťažovalo. Žalobkyňa však dôkazné bremeno k svojmu skutkovému tvrdeniu neuniesla, pretože zo žiadneho z navrhnutého a predloženého dôkazu nebolo preukázané toto jej skutkové tvrdenie, že zmluva o pôžičke mala byť na strane dlžníka uzatvorená výlučne so žalovaným. Keďže žalobkyňa v dostatočnom rozsahu neuniesla dôkazné bremeno k právnomu dôvodu, na základe ktorého si uplatňovala nárok v tomto konaní, musel súd podľa § 567 OZ žalobu (voči žalovanému) zamietnuť.

20. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na to, že z jediného dôkazu navrhnutého a predloženého žalobkyňou vyplynulo, že zmluva o pôžičke nebola uzatvorená výlučne so žalovaným, ale že bola na strane dlžníka uzatvorená so žalovaným a jeho manželkou (O. G.), avšak nie ako spoločnými dlžníkmi, ale s každým z (vtedajších) manželov samostatne, t.j. oddelene, keď podľa tejto zmluvy mal každý manžel vrátiť len polovicu požičanej sumy, a nie obaja manžela spoločne a nerozdielne (solidárne) celú požičanú sumu. Samotná žalobkyňa tak paradoxne predložila dôkaz o tvrdení protistrany, že zmluva o pôžičke na strane dlžníka nebola uzatvorená výlučne so žalovaným, ale s oboma manželmi. Avšak vzhľadom na obsah tohto jediného listinného dôkazu (ohľadne zaviazaných osôb na strane dlžníka) neobstojí ani (eventuálna) argumentácia žalobkyne, že ak by aj nebola pravdivá jej skutková verzia, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená výlučne so žalovaným, tak aj tak budú obaja manželia zaviazaní solidárne (spoločne a nerozdielne) na vrátenie pôžičky a jej žaloba by bola aj v takom prípade opodstatnená, nakoľko by sa mohla na základe solidarity domáhať uplatneného celého nároku aj len od žalovaného, keďže ako zjavne vyplýva z obsahu tohto listinného dôkazu, žalovaný a jeho vtedajšia manželka nemali byť zaviazaní solidárne, ale išlo o delený záväzok, keď každý bol zviazaný samostatne na jednu polovicu poskytnutej pôžičky. Teda možno mať za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ani k jej eventuálnej skutkovej verzii, že zmluva o pôžičke bola na strane dlžníka uzatvorená s manželmi, ktorí by boli zviazaní na vrátenie tejto pôžičky solidárne. V danom prípade totiž prichádzali do úvahy len tri možné skutkové verzie o tom, s kým mohla byť uzatvorená zmluva o pôžičke na strane dlžníka : a) bola uzatvorená výlučne so žalovaným, b) bola uzatvorená so žalovaným a jeho manželkou, keď by boli obaja manželia zviazaní na vrátenie pôžičky solidárne, a c) bola uzatvorená so žalovaným a jeho manželkou, keď by boli žalovaný a jeho vtedajšia manželka zviazaní každý samostatne na vrátenie jednej polovice poskytnutej pôžičky. Vo vzťahu k prvým dvom skutkovým verziam, ktoré by boli spôsobilé prívodiť žalobkyni úspech v tomto spore (voči žalovanému) však žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, a naopak s ňou navrhnutého dôkazu, bola skôr preukázaná tretia skutková verzia (v prospech žalovaného.)

21. Pokiaľ ide o návrh žalobkyne na vykonanie dokazovania svedkyňou bývalou manželkou žalovaného O. G. urobený až v záverečnej reči na pojednávaní 11. 1. 2022 (po predbežnom právnom posúdení veci súdom, kde bolo poukázané na podstatné neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou), ktorou svedeckou výpoveďou mali byť preukázané skutkové tvrdenia žalobkyne, že zmluva bola na strane dlžníka uzatvorená výlučne so žalovaným, tunajší súd uvádza, že vo vzťahu k tomuto dôkaznému návrhu uplatnil sudcovskú koncentráciu podľa § 153 CSP (ktorej uplatnenia sa v záverečnej reči nakoniec domáhal aj žalovaný), keď na tento oneskorene uplatnený prostriedok procesného útoku podľa § 149 CSP, ktorý mohol byť uplatnený aj skôr, keby žalobkyňa konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 CP), t.j. v lehotách vyplývajúcich z výziev súdu podľa § 167 CSP (žalobkyňa mohla túto svedeckú výpoveď navrhnúť už v niektorom zo svojich troch predchádzajúcich rozsiahlych písomných vyjadrení), a na ktorého pripustenie by bolo potrebné odročiť pojednávanie konané 11. 1. 2022 (keďže táto svedkyňa nebola prítomná), súd neprihliadal (§ 153 ods. 2 CSP.) Podľa § 179 ods. 1 CSP má súd viesť pojednávanie tak, aby rozhodol na jedinom pojednávaní. V zmysle novej procesnej koncepcie (CSP) súd v klasickom civilnom procese rozhoduje podľa zisteného skutkového

stavu vyplývajúceho z včas uplatnených prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany a nezisťuje tak už skutočný stav (objektívnu pravdu) ako tomu bolo v minulosti. Zistený skutkový stav pritom môže byť v sporovom konaní v rozpore s objektívnou pravdou („právo patrí bdelym“.) Žalobkyňa bola v tomto konaní zastúpená advokátom, ktorý sa trikrát rozsiahlym spôsobom písomne vyjadroval k veci a mal teda dostatok príležitostí uplatniť včas aj relevantný prostriedok procesného útoku, ktorým by mohol preukázať jeho ničím nepodložené skutkové tvrdenie, a preto nebol dôvod prihladať na žiadne osobitné okolnosti týkajúce sa osoby žalobkyne, ktoré by túto jej nečinnosť ospravedlňovali.

22. Len na okraj, k (tiež) spornej skutočnosti času splatnosti pôžičky súd dodáva, že dôkazné bremeno ku skutkovému tvrdeniu žalobkyne, že splatnosť pôžičky bola najneskôr do roku 2020 (t.j. do 31. 12. 2019) musela uniesť žalobkyňa (ako strana sporu, ktorá sa v konaní niečoho domáhala), keďže pre účinné popretie podľa § 151 CSP zo strany žalovaného, keď tento uviedol vlastnú skutkovú verziu, že splatnosť pôžičky nebola v zmluve o pôžičke dojednaná, nemohlo byť toto skutkové tvrdenie žalobkyne nesporné, avšak žalobkyňa toto dôkazné bremeno neuniesla. Súd však súčasne mal za to, že dôkazné bremeno ku popierajúcemu skutkovému tvrdeniu, že splatnosť pôžičky nebola v zmluve o pôžičke dojednaná neuniesol ani žalovaný, ktorý na tomto tvrdení postavil svoju námietku premlčania (dôkazné bremeno však žalovaného zaťažovalo len s ohľadom na úspešnosť tejto jeho námietky premlčania vychádzajúcej z § 53 OZ.) V tejto súvislosti sa súd nestotožnil s procesnou obranou žalovaného zo záverečnej reči, keď absenciu dojednania o dobe splatnosti pôžičky mala preukazovať výzva žalobkyne (pre bývalú manželku žalovaného) na vrátenie peňazí z 23. 1. 2017, nakoľko neobsahovala nič ohľadne doby splatnosti tejto pôžičky, pretože podľa názoru súdu iba z absencie vyjadrenie o dobe splatnosti pôžičky vo výzve na plnenie ešte nemožno s istotou uvažovať, že táto splatnosť nebola v zmluve o pôžičke dohodnutá. Vzhľadom na nevykonanie tohto dôkazu (pre jeho irelevantnosť) nebolo ani potrebné zaoberať sa námietkou protistrany o pravosti autorstva tejto výzvy zo strany žalobkyne.

23. Súd teda okrem čestného vyhlásenia žalovaného z 28. 2. 2018 nevykonával žiadne ďalšie dokazovanie, pretože (ako to uviedol popri predbežnom právnom posúdení veci) odmietol ostatné návrhy na vykonanie dokazovania navrhnuté stranami sporu v priebehu tohto konania, a to jednak z dôvodu, že neboli relevantné pre rozhodnutie v tejto veci, resp. z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie (vo vzťahu k výpovedi svedkyne O. G..)

24. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne poukazujúcu na vyhlásenie žalovaného v jeho čestnom prehlásení z 28. 2. 2018, kde tento uviedol, že pre prípad, že jeho bývalá manželka nezaplatí svoju polovicu pôžičky, preberá túto zodpovednosť na seba (s tým, že ich vráti, ak bude tieto prostriedky mať), súd uvádza, že sa nestotožňuje s právnym názorom žalobkyne vyjadreným v jej písomnom podaní z 15. 11. 2021, kde táto uvedené vyhlásenie žalovaného interpretovala ako uznanie dlhu, a to z dôvodu, že za prvé uznanie záväzku nie je samostatným záväzovacím dôvodom (dôvodom vzniku záväzkového vzťahu), ale len akcesorickým zabezpečovacím prostriedkom, ktorý má vplyv výlučne na plynutie premlčacej doby (a ako už bolo uvedené, vzhľadom na nedostatok skutkových tvrdení strán sporu o dobe splatnosti pôžičky súd sa nemohol vyjadrovať k otázke premlčania nároku), a za druhé uznanie dlhu sa môže týkať len dlhu uznávajúceho subjektu, teda nikto nemôže uznať dlh za iného, čo aj vyplýva zo zákonného znenia § 558 OZ, kde sa uvádza slovo „svoj“ (dlh.)

25. Toto vyhlásenie však tiež nie je možné vyhodnotiť ako prevzatie dlhu (podľa § 531 OZ), pretože tu chýba dohoda s dlžníkom a súhlas veriteľa, ani ako pristúpenie k záväzku (podľa § 533 OZ), pretože tu chýba písomný súhlas veriteľa, a ani ako ručenie (podľa § 546 OZ), pretože tu chýba dohoda s veriteľom ručení (ide len o jednostranné vyhlásenie, ktoré ešte nepostačuje na vznik ručenia (viď aj komentár k Občianskemu zákonníku - stručný komentár, doplnené a prepracované vydanie, autori Peter Vojčík a kolektív, IURA EDITION, 2010, str. 726.)

26. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.348,50 eur za obdobie od 1. 1. 2019 do 1. 1. 2021, vyplývajúce z repliky žalobkyne, súd podľa § 145 ods. 2 (v rozhodnutí o veci samej) v tejto časti konanie zastavil, a keďže k tomuto čiastočnému späťvzatiu došlo ešte pred nariadením pojednávania, tak podľa § 146 ods. 2 druhej vety CSP sa ani nevyžadoval súhlas žalovaného s týmto čiastočným späťvzatím žaloby.

27. Vzhľadom na to, že z repliky žalobkyne tiež vyplynula podstatná zmena rozhodujúcich skutočností (skutkových tvrdení žalobkyne) oproti žalobe, keď táto v žalobe pôvodne tvrdila, že splatnosť pôžičky

bola dojednaná do 31. 12. 2018 a v replike odrazu začala tvrdiť, že bola dojednaná do času, kým žalobkyňa nezačne realizovať prestavbu rodičovského domu, najneskôr však do roku 2020 (t.j. do 31. 12. 2019 - poznámka súdu), išlo o zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP, o ktorej bolo potrebné podľa § 142 ods. 1 rozhodnúť, k čomu došlo na pojednávaní konanom 11. 1. 2022, po úvodných ústnych prednesoch strán sporu, keď súd podľa § 143 ods. 1 CSP vyhovel tejto zmene žaloby, pretože výsledky doterajšieho dokazovania (dovtedy neboli vykonané žiadne dôkazy) mohli byť podkladom aj na konanie o takto zmenenej žalobe.

28. Vychádzajúc z výrokovej časti tohto rozsudku v tomto konaní došlo ku kombinácii dvoch princípov rozhodovania o náhrade trov konania, a to princípu zodpovednosti za úspech v konaní a princípu procesného zavinenia na zastavení konania. Vzhľadom na to, že v časti konania o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.348,50 eur za obdobie od 1. 1. 2019 do 1. 1. 2021 zobrala žalobkyňa žalobu čiastočne späť, pričom toto čiastočné späťvzatie nijako neodôvodnila, súd mal za to, že v tejto časti procesne zavinila zastavenie konania. V prípade kombinácie uvedených dvoch princípov pri rozhodovaní o náhrade trov konania, sa však (aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe) premieňa princíp procesného zavinenia na čiastočnom zastavení konania na zásadu neúspechu strany, ktorá toto zastavenie zavinila, a preto keďže vo zvyšnom rozsahu bola žaloba zamietnutá, teda vo zvyšnej časti konania bola žalobkyňa takisto neúspešná, bolo možné mať za to, že vlastne bola neúspešná v celom rozsahu, a preto súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanému (voči žalobkyňi) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (v rozsahu 100 %), s tým, že súčasne podľa § 262 ods. 2 CSP vyslovil, že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.